

Eugenio zede 12

19/12.1900

Min Edward Grieg

Det glædede
mit hjerte for Keplers
og sine vers, et de blev
inspiration af Beethoven -
Maurice. Jeg har oversat
også af K's dikt og for alle
har jeg fort Kjendelses
ros. De ved, min Grieg, et
for et kunne oversætte godt
men man for inden andre
betinjelsen også sie den, et
man kan behandle mit
egte oprag. Som regel
er det så say, et man

i vor som vises (y - bive)
Lover en oversættelse, er det
som en si vises gvan -
matikens ribben knage -
om D. P. Jacobsen sa.

Jeg sender dem
hænd mine Keptings
oversættelse - send mig
den af Tommy Atkins, af
høvelen af ikke den afskrift.
"Mandag" synes ty som
godt om.

Jeg tænker, de ved
berigtig er som ventlig at
sende mig en afskrift alle
af afskrift af Demes manni -
skript. Kepting vil ikke -
Kerlig bli glad over at vide
at Europas mest nævngtne

Komponist har sat musik
Uen af dens sang.

Med min
Kones mine hilsener
for bringe Dem, med
vordt i en kgyrdig
sæl er by dens fortænder

Asulbrank Johnny

It skal seende dem
Tommy Atkins en af de
forte dage.

It er dem i Parach
Room Ballad. It var
degt brøt med de dister,
It er oversat.

Soldater-Sange.

Af Rudyard Kipling. Oversatte af Rosenkrantz Johnsen.

II.

Mandalay.

I „Mandalay“ lader Kipling en gammel Soldat, som er i London igjen, mindes sine Oplevelser i Ostindien. For at komme Originalen saa nær som muligt, har jeg tilladt mig at bruge det engelske Ord „Bay“ — Bugt — hvilket ofte benyttes i vort Sjemandsprog.

Ved Moulméin-Pagoden sidder, med sit Blik mod Havet vendt, en elskværdig Burma-Pige, som jeg noksaa godt har kjendt. Ak, jeg ved, paa mig hun tænker, — lyt til Tempelklokkens Sang: „Kom, du Engelskmand, tilbage til din Pige nok engang“.

Kom igjen til Mandalay,
til den gamle Flaades Bay:

Hører du Propellern dunke fra Rangoon til Mandalay?

Undervejs til Mandalay
med dens Flyvefisk og Haj,

og hvor Dagens Dæmring stiger ud fra Kinakystens Bay.

Hendes Kjole den var lysgul, hendes lille Hue grøn, hendes Navn var Supi-yaw-lat ~~—~~ som Theebaws Dronning skjen. Første Gang jeg hende øjned, røgte hun en lys *cheroot*, mens hun ødsled kristne Kysse paa en hedensk Guddoms Pod:

Dejlig Guddom, gjort af Lort!

Buddha kaldes han. Ej stort

brød hun sig om Hedningguden, da jeg kyssed hende fort.

Naar der Taage laa paa Marken, og det led mod Solnedgang, spillede hun sin lille Banjo, mens *Kullalalo* hun sang.

Med sin Arm lagt paa min Skulder, med sin bløde Kind mod min stod vi der og saa paa Havnen og paa *hathis* bære ind —

Elefanten bære Ved

ifra Dammen nære ved,

medens alting var saa stille og saa blødt som Kattefjed.

Dette er nu længe siden, og jeg har det næsten glemt.

Og her gaar ej Omnibusser ud til Mandalay bestemt.

Her jeg hører, hvad de gamle Pensionister ofte sir:

Den, som hører Østen kalde, aldrig han fornøjet blir.

Alt det andet volder Bryd.

Østen er og blir hans Fryd

med sit Solskin, sine Palmer, sine Tempelklokkers Lyd.

Det er trist at slide Sko paa Londons haarde Gadesten.

Og den væmmelige Taage vækker Værk i mine Ben.

Skjønt mig følger femti Piger helt fra Chelsea og til Strand, og de snakker jo om Elskov, ak, men ingen elske kan.

Beefsteak-Fjæs og Haand saa haar' —

sig engang, hvad de forstaar!

Nej, en meget bedre Pige hist i Østerlandet gaar.

Ja, jeg længes øst, bag Suez, hvor den siste er som først;

hvor de ti Bud ikke findes; hvor en Mand kan blive tørst!

Ti jeg hører Tempelklokken, og didhen mit Ønske gaar,

— til Moulméin-Pagodens Trappe; mon jeg nogengang den naar?

Undervejs til Mandalay,

til den gamle Flaades Bay —

Med de Syge under Solsejl undervejs til Mandalay.

Undervejs til Mandalay

med dens Flyvefisk og Haj.

og hvor Dagens Dæmring stiger ud fra Kinakystens Bay.

I Samtiden.
Decemberhefte
for 1888

DIGTE AF RUDYARD KIPLING.

Oversat af Rosenkrantz Johnsen.

Min moder.

Om jeg blev hængt paa den høieste høi,
o, moder min, o, moder min!
din kjærlighed dog imod mig fløi,
o, moder min, o, moder min!

Og om jeg drukned i dybest hav,
o, moder min, o, moder min!
Jeg ved, hvis taarer sank i min grav,
o, moder min, o, moder min!

Blev jeg fordømt paa legem og sjæl,
jeg ved, hvis bøn vil gjøre mig hel,
o, moder min, o, moder min!

Gunga Din.

Ja, genever, øl du ser,
naar du ligger i kvarter,
og i Aldershot du fugte dig nok kan.
Men skal du ud at slaas,
da giver du, Gud naa's,
din sjæl for kun en liden draabe vand.
Bedst jeg mindes fra min tid
øst i Indien hed og hvid,
hvor jeg tjente som soldat for vores *Queen*,

blandt den hele svarte flok
— aldrig kan han takkes nok —
regimentets skidne *bhisti*¹, Gunga Din.

Gamle Din, Din, Din —
saa rap dig da, for pokker, Gunga Din.
Bring mig straks, for dæveln, vand,
spandet fuldt, saa fort du kan,
du, dit dovne, svarte asen, Gunga Din!

Uniformen, som han bar,
var et herligt eksemplar:
fortil skak og bag for liden og for trang.
Kun en lædersæk, som gjaldt
for et vandspand, det var alt,
han til krigsbrug havde samlet sig engang.
Naar paa udkig alle laa,
medens solen klemte paa,
saa at øienbryn og hud de sviddes bort,
hei, hvor lød da ei vort brøl:
staa nu ikke der og søl,
Gunga Din, din dævel, bring nu vandet fort.

Gamle Din, Din, Din,
rap dig nu, dit hedning-svin!
Han i hjelmen gir os vand,
og vi drikker alt, vi kan —
Rap dig, ellers faar du juling, Gunga Din!

Dag og nat for ham var et;
aldrig saa vi ham gaa træet.
Frygtløs var han, gik omkring med sindets ro.
Gik vi paa med bajonet,
eller hvilte, — lige fedt:
altid vidste vi, at paa sin post han sto'
med sin *missick*² paa sin ryg,
selv i slaget sikker, tryg,
indtil trommerne retrætsignalet slo'.
Han at se til var ei pen,
men hans sjæl den var sgu ren,
i det hele var han sjelden fin og god.

¹ *bhisti*: indisk for vandbærer.

² *missick*: indisk for vandsæk.

Det var Din, Din, Din,
 midt i kugleregnens hvin
 En faldt saaret, en faldt død,
 mens fra fronten brølet lød:
 fort, bring kugler og bring krudt og Gunga Din.

Aldrig glemmer jeg den dag,
 jeg blev rammet i et slag
 af en kugle, som i ryggen trængte ind.
 Jeg holdt paa at dø af tørst,
 men hvem anden saa mig først,
 end vor kjære, gamle, stygge Gunga Din.
 Og han hjalp mig hodet op,
 sat' for saarets blødning stop,
 mens han skjænkede af sin læder-karaffin.
 Vandet stinkede, men jeg drak;
 ingen slig jeg skylder tak
 som den ibenholtkulørte Gunga Din.

Der lød: kom Din, Din,
 her han ligger, bring ham ind.
 Se, han sparker jorden op,
 smerten brænder i hans krop.
 Fort, skaf fyren vand, han kvæles, Gunga Din!

Og han tog og bar mig bort,
 men hans vei den blev kun kort;
 — han blev truffet af en djævels karabin.
 Mig han dækkede med en klud,
 og, idet han aanded ud,
 «min drik den var vel god?» sa Gunga Din.
 Nu, vi træffes vel en gang
 der, hvor alt har samme rang,
 hvor der stræves hedt — og uden øl og vin.
 Fra sin plads i helveds ild
 han de dømte skjænke vil —
 ogsaa jeg dér faar en drik af Gunga Din.

Ja, du Din, Din, Din,
 gamle Lazarusen-Din,
 skjønt jeg plaged dig og slog dig,
 ved de kristnes gud, som tog dig —
 du var bedre kar, end jeg er, Gunga Din.

Fuzzy-Wuzzy.

Vi har slaast med mangt slags folk i fremmed land,
 og nogle havde mod og andre ei:
 pythanere og zuluer *de* kan!
 Men Fuzzyen han var jo bansat lei.
 Han aldrig lod os have fred en stund,
 han altid lurte efter vore heste.
 I Suakim vor forpost han slog 'sund;
 i alt han slog sparto til vor bedste.

Saa, skaal for dig, Fuzzy-Wuzzy, derhjemme i Soudán.
 Du er en stakkars hedning, men en første klasses mand.
 Vi gir dig testimonium, og vil du have mer
 bevis, vi skal besøge dig, saa sandt du lysten er.

I Kyber-pas afghanerne os slo'.
 Og boerne de skjød og altid traf.
 I Birma fik vi Irrawaddy-sno,
 og kafferne ei ænsed vore blaf.
 Men hvad vi fik af disse-derre bæst,
 var melk imod hvad Fuzzy gav at sluge.
 Bevar' os vel — vi har i bladet læst:
 «vi klarte os». Gud, hvor de dog kan luge!

Saa, skaal for dig, Fuzzy-Wuzzy, for madamen og de smaa.
 De bød os gaa og slaa dig, og vi, vi gjorde saa.
 Martini-rifler brugte vi, det var jo ei fair play.
 Og skjønt vi var for stærke, Fuzz, du sprængte vor carré.

Og ikke éngang har han en avis.
 Og ikke krigsmedaljer eller sligt.
 Og derfor vi ham skylder et bevis,
 fordi han som soldat har gjort sin pligt.
 Naar i krat og busk han hopper ind og ud
 med sit dødninghode-skjold og spade-spyd —
 en saadan dag med Fuzzyer, ved gud,
 for Tommy jo en noksaa farlig fryd.

Saa, skaal for dig, Fuzzy, og for vennen som er død.
 Vi og har mistet venner, ellers hjalp vi i din nød.
 Men «tag og giv» er ordren, og nu holder du vel fre';
 thi om du misted fler end vi, du sprængte vor carré.

Han styrter mod vor røg, naar vi har skudt,
og før vi aner det, han hugger løs.
Ilive er han hidsig, hed som krudt;
som død agerer bare han i døs.
Han er deilig, han er yndig som et lam,
han er gummi-idioten ud' paa gøi —
Han er ene om at bryde sig *god dam'*
om et britisk regiment fra fløi til fløi.

Saa, skaal for dig, Fuzzy-Wuzzy, der hjemme i Soudán.
Du er en stakkars hedning, men en første classes mand.
Saa, skaal for dig, Fuzzy-Wuzzy, med dit spyd af bambus-
træ.

Din væmmelige nigger, for du sprængte vor carré.

Rosenkrantz Johnsen.